

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕ СЯ!

The Provincial Library City

CORNER FRITCHARD AVE. & McGEORGE ST.

UKRAINIAN LABOR NEWS

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

РІК IV.

Ч. 29.

СЕРЕДА, 12 ЦВІТНЯ 1922.

WINNIPEG, MAN.

WEDNESDAY, APRIL 12th, 1922.

№ 29.

ГОЛ. IV.

ОТВОРЕНЄ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ В ГЕНУІ.

В КОНФЕРЕНЦІЇ БЕРЕ УЧАСТЬ 157 ДЕЛЕГАТІВ, ЯКІ ЗАСТУПАЮТЬ 33 ДЕРЖАВИ.

Італійський прем'єр Факта зів'язав вибраний президентом конференції.

ГЕНУА, Італія, 10. цвітня. — Прем'єр Італії Факта отворив в полудні генууську економічну конференцію привітною промовою до 157 делегатів, репрезентуючих 33 держави світа.

Кожда держава, що брала участь в світовій війні, була заступлена на конференції, за винятком Злучених Держав і Туреччини.

Прем'єр Факта зів'язав одностайно вибраний президентом конференції.

В своїй привітній промові прем'єр висловив надію, що праця конференції буде успішною і принесе користь всім країнам світа.

На конференцію до Генуї приїхало більше як 1.000 делегатів, дорадників і секретарів з 33 країв старого і нового світа.

Соціалістичні делегати збуджують найбільше зацікавленість.

Лойд Джордж був домінуючою фігурою, коли отворив конференцію, представляючи як делегати на чолі з Юрієм Чічеріном, який є провідником грузин, що може стати в опозиції до британського прем'єра, будили навіть більше зацікавленість у тисячів людей, що прибули до Генуї.

Після вибору прем'єра Факта президентом, міністер Шауер зів'язав іменованій віцепрезидентом конференції.

Після інвентуральної промови по Факті будуть говорити прем'єр Великої Британії Лойд Джордж, французький міністер судівництва Луїс Барву, німецький канцлер Вірт, російський міністер заграничних справ Чічерін і бельгійський прем'єр Тейлс. Кожний бесідник буде говорити в своїй власній мові, однак їх промови будуть зараз переведені урядовими перекладачниками на англійську і французьку мови.

Інші промови ще не зів'язали дефінітивно оповіщені.

Які держави беруть участь і по кількох мають делегатів.

Повний виказ заступників на конференції країв, з числом їх делегатів, представляє ся як слідує:

Подадена Африка 4, Алябація 4, Австрія 6, Австралія 14, Бельгія 14, Болгарія 15, Канада 2, Чехословаччина 30, Данія 14, Естонія 25, Фінляндія 7, Франція 80, Німеччина 80, Велика Британія 128, Греція 22, Ірландія 6, Італія 60, Латвія 6, Литва 7, Люксембург 4, Норвегія 8, Нова Зеландія 16, Голандія 16, Польща 40, Португалія 9, Румунія 22, Росія (радянська республіка) 12, Югославія 12, Сан Маріно 16, Еспанія 16, Швеція 10, Швейцарія 8 і Угорщина 7.

Признає Радянських Республік буде правдоподібно першою справою на денний порядок конференції.

ГЕНУА, 9. цвітня. — Признає Російської Росії (а тим самим і всіх радянських республік) буде правдоподібно першою справою, яку возьметь ся під увагу на конференції. Всі дискусії почнуть ся і закінчать ся Російською Росією, якої 150 мільйонів населення і територія, що займає велику частку земної кулі, закривають менші держави, що мають купу репрезентації в Генуї.

Соціалістична делегація буде старати ся, щоб всі засідання конференції відбували ся явно.

САНТА МАРГАРИТА, Італія, 8. цвітня. — Соціалістична делегація на генууську конференцію зробить все, що буде в її силі, щоб добути ся явних засідань конференції і скорої публікації наради, — заявив вчора соціалістичний міністер заграничних справ Юрій Чічерін.

Італійські комуністи вивають соціалістичну делегацію.

САНТА МАРГАРИТА, Італія 7. цвітня. — Італійські комуністичні послы Бомбаччі, Гразіадей і Марабіні відвідали нині російських соціалістичних делегатів на генууську конференцію і зложили їм привіт в іменні своїх італійських товаришів.

Прибує соціалістичної делегації до Генуї.

ГЕНУА, 6. цвітня. — Делегація Радянських Республік з Юрієм Чічеріном на чолі прибула нині рано з Берліна до Генуї. На італійсько-швейцарській границі повитав соціалістичну делегацію секретар італійського міністерства заграничних справ Рікотті. Витавачи соціалістичну делегацію в іменні італійського правительства, секретар заявив, що підчас побуту делегації в Італії правительство признає їй повні дипломатичні права і привітає.

Прибувши частина соціалістичної делегації складаєть ся з 25 осіб. Між ними є Чічерін, Літвінов і інші члени делегації та помічникний персонал. Решта соціалістичної делегації прибуде в пятницю і суботу.

Після зів'язання делегацією, що прибув до Генуї, відїхав сейчас до місцевості Рапалло, 15 миль від Генуї, де находит ся головна квартира соціалістичної делегації. Делегація замешкала в готелю "Імперіаль".

КОНФЕРЕНЦІЯ ТРОХ ІНТЕРНАЦІОНАЛІВ В БЕРЛІНІ

МІЖ ВСІМА ФРАКЦІЯМИ ПРИЙШЛО ДО ПОРОЗУМІННЯ.

Робітничі представники рішили скликати міжнародний пролетарський конгрес.

Отворене нарад і склад делегатів.

БЕРЛІН, 3. цвітня. — Конференція представників виконавчих комітетів трох Інтернаціоналів розпочала ся в неділю о год. 2-ій по полудні в меншій залі засідань німецького парламенту. Кожий виконавчий комітет є заступлений 10 делегатами. На конференції є присутні також представники соціалістичної преси і гості.

Між делегатами можна зауважити слідуєчі особистости, які відіграють або відігравали ролю в робітничих русі: Кларя Цеткін, Карл Радек, Николай Бухарін, Фрідріх Адлер, Еміль Вандервельде, Крістіан Дітман, Серраті, Гюйсман і інші.

Представники Другого Інтернаціоналу сидять по правій, представники Віденського Інтернаціоналу (2½) — в центрі, а представники Третього (Комуністичного) Інтернаціоналу — по лівій русі.

У своїй вступній промові Фр. Адлер заявив, що всі три сторони згодили ся на спільну президію, в склад якої увійшли: Кларя Цеткін, Томас Шо і Фр. Адлер.

"Конференція є першою спробою — говорив Фр. Адлер — об'єднати ряди робітничих сил світа проти міжнародного фронту капіталу. Ми зовсім не легковажимо собі трудностей, з якими така спроба буде мусіла бороти ся. Глядимо ясно на ситуацію і не робимо собі надмірних надій. Але ми бачимо, що родожене робітничтвом став з кожним днем гірше, і се нас приневолює змагати до об'єднаного фронту.

"Заходить небезпека, що в Генуї отворить ся капіталістичний союз проти робітничих і будуть заложені підвалини під нову криваву війну. Мусимо бути готові кожної хвили ставити опір всяким таким нападом".

Кларя Цеткін формує становище комуністів.

Після Фрідріха Адлера забрала гомос Кларя Цеткін і прочитала декларацію Комуністичного Інтернаціоналу, якої повний зміст є слідуєчий:

"В 1918 році робітники були готові піти за приміром російської революції. Але на дорозі сему стала контрреволюційна діяльність реформістичних і напів-реформістичних партій і їм удалось усвоювати революційну бурю. Тепер положення змінило ся. Ми, комуністи, зовсім не забуваємо на глибоку пропасть, яка ділить нас від реформістів і центристів, які все ще чпляють ся тільки демократичними методами боротьби. Але з другого боку ми є свідомі, що тепершня хвиля вимагає злучити робітничтвом в боротьбі проти капіталізму і нам нічого боїти ся тої злучки в нашій спільній акції, бо ми переконані, що пролетарська боротьба не веде до компромісів з капіталом, але робить робітничтвом зривом до революційної боротьби проти капіталу. Міжнародний капіталізм робить приготування, щоб Росію перемінити у свого невольника і обов'язком робітничтва

є сему перешкодити. Третій Інтернаціонал пропонує, щоб до слідуєчого міжнародного конгресу соціалістичних і комуністичних партій були допущені також представники професійних союзів і Американської Федерації Праці, як також представники анархістичних і синдикалістичних напрямків".

Декларація кінчить ся гарячим покликком до спільної боротьби проти рабівничого капіталу.

Вже на першій засіданні виступив з валадами проти комуністів провідник бельгійських соціалістів Вандервельде, представник Другого Інтернаціоналу.

Коротку але різку відповідь дав йому Карл Радек, жадаючи на зроблені закиди фактів. Радек заявив, що як довго соціал-демократичні партії не будуть опирати ся тільки на слова, так довго не можна мати ніякого довіря до груп Другого і Віденського Інтернаціоналів.

Денний порядок конференції.

З початку денний порядок конференції складаєть ся зі слідуєчих двох головних точок:

Відбите капіталістичної офензи.

Боротьба проти реакції.

Сей денний порядок ухвалено доповнити слідуєчими точками:

1. Приготоване, боротьби проти імперіалістичних воєн.

2. Поміч при відбудові економічного життя Російської Росії.

3. Відбудова знищених війною околиць і імперіалістичний Версальський мир.

Через те, що конференція трох Інтернаціоналів відбувається ся в "історичній" парламентарній будинку, реакційна німецька преса підняла крик проти правительства, як воно могло дати на се дозвіл.

Німецькі патріоти заявляють, що німецьке правительство стягає через се на себе підозрінє, що воно склонюєть ся до радикалізму.

Відповідь Радека Вандервельдему.

БЕРЛІН, 5. цвітня. — На промову провідника бельгійських соціалістів і головного представника Другого Інтернаціоналу Вандервельде, який підніс оскарженє проти Комуністичного Інтернаціоналу і соціалістичного правительства, представник Комуністичного Інтернаціоналу Карл Радек дав слідуєчу відповідь:

"Міщанин Вандервельде говорить про довіру. Ми скажемо зовсім отверто: Довіра до міщанина Вандервельдего ані за цента. Се той самий Вандервельде, що з таким самим милозвучним голосом гремів в 1913 р. в Базилії проти війни і грозив буржуазії, що робітники не підуть на війну, а описав сам жовпровадив пролетарят на поле бою. Міщанин Вандервельде забуває на море крові і невисказаній терпіння, що тяжать на совісті його і його товаришів. І такі люди ставлять нам услівя відносно довіри!"

В виду страшного подожження пролетаріату ми є готові забу-

ти минуле і зійти ся з вами при однім столі, не на се, щоб бороти ся о диктатуру пролетаріату, але щоб вибороти для робітничтва кусень хліба.

І тому ми домагаємо ся конференції діл, а не дискусій.

Міщанин Вандервельде говорить з серцем, переповненим любовию до поневодених народів, але не народів в бельгійських кольоніях, але на Україні і Грузії. Україна бореть ся нині разом з Росією о радянську владу. Відносно ж знова Грузії, то цей прийнятий Вандервельдего постаруєть ся найперше о се, щоб Англія покарала англійських генералів, які вимордували там багату комуністів. Ми гдиємо ся предложити будучому конгресу трох Інтернаціоналів всі документи і весь матеріял відносно Грузії, а тоді буде мати нагоду довідати ся більше подробиць про страшні злочини Англійців супроти робітничих і про зрадницьку ролю мешивників.

Щодо увязнених соціалістів революціонерів — то ми є готові вимінити їх за комуністів, які сидять в німецьких тюрмах.

Яка у вас відвага робити нам такі закиди, коли Другий Інтернаціонал має на своїй совісті смерть 15.000 пролетарів?"

Ми ніколи не забудемо вам крові Карла Лібкнехта і Розі Люксембург. Ні! Ніякікі союзів, ніякого довіря до тих, що так тяжко зрадили пролетарят.

Наші діла покажуть однак, хто чесно думає про спільний конгрес трох Інтернаціоналів, а хто тільки уживає фраз".

Рішенє в справі скликання міжнародного робітничого конгресу.

БЕРЛІН, 6. цвітня. — Протягом вчорашнього дня відбув ся ряд засідань поодиноких делегатів і засідань спільної комісії, зложеної по три члени з кожного Інтернаціоналу.

Загальне повне засіданє розпочало ся доперва о 12-ій годі ввечі. При президіальній столі заняли місця Кларя Цеткін, Томас Шо і Фрідріх Адлер.

Серед великого напруженя забрав гомос Фрідріх Адлер, щоб здати звіт з переведених переговорів.

Після короткої вступної промови Фрідріх Адлер відчитав декларацію, на яку всі представники трох Інтернаціоналів згодили ся.

"Уважаємо нашим пролетарським обов'язком говорити все робітничтву правду і тому і тепер не закриваємо тайни, що дорога до спільного фронту має 'ше перед собою багато трудностей", сказав Фрідріх Адлер. "Кажемо се отверто і про се повинна знати також буржуазія. Однак уважаємо себе щасливими, що можемо вам заявити, що можливо перший камінь для поновної злучки робітничих мас цілого світа. Радість міщанської преси про спори на конференції і їх віщування, що конференція скінчить ся роз'єднанєм, показали ся передчасними".

Спільна декларація всіх трох Інтернаціоналів.

Фрідріх Адлер відчитав опис декларацію, випрацювану спільною комісією, яка об'єднує слідуєчих сім точок:

1. Маєть ся вибрати організаційний комітет, зложеної з 9 членів, якого обов'язком буде поробити приготування до

міжнародного пролетарського конгресу.

2. Виконавчі Комітети будуть старати ся витворити мирні зносини між Амстердамським Інтернаціоналом і Інтернаціоналом Червоних Професійних Союзів та запобігти боротьбі між ріжними робітничими партіями.

3. Розправа проти провідників російських соціалістично-революціонерів відбудеть ся як найбільш отверто і в присутності представників всіх трох Інтернаціоналів. Обжалованим буде признана свободна необмежена оборона.

4. На соціалістично-революціонерів не має бути виданий заступ смерті.

5. Виконавчі Комітети зобов'язують ся працювати в тім напрямі, щоб на день 20. цвітня уладити в цілїм світі спільні протестаційні демонстрації проти реакційних партій на конференції в Генуї. Для демонстрації подаєть ся ще слідуєчі дальші кличі: Охорона російської революції, боротьба за 8-годинний день праці, поміч для голодуючих в Російській Росії, боротьба проти безробіття, боротьба в цілї об'єднання пролетарського фронту.

6. Третій (Комуністичний) Інтернаціонал зобов'язуєть ся предложити спільний комісії, зложеної з представників всіх трох Інтернаціоналів, всі документи і матеріяли, які відносять ся до Грузії і прочих країв Кавказу.

7. На будучий міжнародний конгрес всіх пролетарських партій мають право вислати своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Закінченє конференції.

Повисша заява буда прийнята одностайно серед гримких оплесків.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Повисша заява буда прийнята одностайно серед гримких оплесків.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

Після цього слово виголосив Фрідріх Адлер, визнаючи до спільної боротьби проти розбішнього капіталу і висказуючи надію, що в боротьбі своїх представників також соціалістичні і комуністичні партії, які не належать до жадного з Інтернаціоналів.

ЗІД Р. К. П. ОДОБРІВ СТАНОВИЩЕ ЛЕНІНА.

МОСКВА, 30. марта. — Зід Російської Комуністичної Партії рішив сьогодні іти далше за промовою прем'єра Леніна і одобрив його заяву про се, що "відворот аже скінчив ся".

Прийнято також внесок Олександрівського, що власть ради народних комісарів мусить обмежити ся на чисто ексекутивні обов'язки і не має входить в область законодавчої діяльності, яка згідно зі соціалістичною конституцією, належить ся Виконавчому Комітету Союзів.

Ленін промовляв знову після дебати над його попередньою промовою і сказав:

"Маючи власть в своїх руках, нам нема чого боїти ся. Робити собі заклоуєння, що ми вертаємо до капіталізму — річ смішна. Коли не допустимо ся політичних помилок, то я ставлю дев'ятьдесят дев'ять на один, що ми побороємо сюркузі і за нами піде не лише ця партія, але і більшість безпартійних робітників і селян".

З промови Троцького.

МОСКВА. — Міністер війни Троцький, який саме вернув з інспекційної поїздки на південно-західний фронт, промовляв на комуністичній зїзді і сказав:

"Як би на Совіти вдарила ціла європейська буржуазія, так Совітам треба буде боронити ся від усіх комуністично-війн, яка булаб далеко безпощадніша чим горожанська війна в Росії".

Згадуючи про внутрішню політику, Троцький сказав:

"Якщо наші вороги припущать, що впусне спекулянтів до Росії означає, що ми мусимо завести у себе також і політику спекулянтів, то нам здаєть ся, що вони помиляють ся. Ми можемо допустити елекціянтів в наше економічне життя, але ми не можемо допустити його в наше політичне життя і мусимо застергати собі право відбудови цілого апарату нашої самооборони — війни, комунізм і терор — якби спекулянт і його заграничні приятелі пробували завдати нам міщанський удар".

ВЕЛИКИЙ КОМУНАР! ПЕРШИЙ РАЗ НА СЦЕНЕ!

Драматично-Співачький Кружок Укр. Робітничого Дому

вІдїграє

В СУБОТУ, ДНЯ 15. ЦВІТНЯ, В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ

найновішу драму в 3-ох картинах, з прологом і епілогом, п. н.:

ВЕЛИКИЙ КОМУНАР

Ся нова штука виставляєть ся по раз перший в Канаді. Кружок Укр. Робітничого Дому докладає всіх старан, щоб ся штука вишла як найліпше. "ВЕЛИКИЙ КОМУНАР" є найлучшою штукою в сім сезоні на сцені Укр. Роб. Дому. Приходьт численно і кличте своїх знакомих!

КУРТИНА ПІДНОСИТЬ СЯ ТОЧНО О ГОД. 8.15 ВЕЧЕР. ЦІНИ МІСЦЬ: 55, 40 і 27 ц. (ВКЛЮЧАЮЧИ ВОР ТЕКС)

НОВІСТЫ! Приготоваєть ся до вистави славна пєса В. Винниченка п. н. "ЧОРНА ПАНТЕРА І БІЛИЙ МЕДВІДЬ".

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
 Видає Товариство "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщені в газеті рукописи не зчитують, а якщо допускать, то лише за умови, що бодає звороту своєї рукописи на випадок її непоміщення та залучити поштову марку на її пересилку.

КОНФЕРЕНЦІЯ ТРОХ ІНТЕРНАЦІОНАЛІВ.

В неділю, 2. цвітня, розпочала ся в Берліні, в будинку німецького парламенту, конференція представників трох Інтернаціоналів: Другого, Другого і пів Третого (Комуністичного), Канадська преса, за винятком кількох коротеньких новин, нічого про хід наради тої конференції не доносила. Буржуазна преса взагалі звернула тепер всю свою увагу на Геную. Настільки американські газети доносили дещо про хід наради конференції трох Інтернаціоналів.

Як відомо, сю конференцію скликали за починком Третого Інтернаціоналу в справі об'єднання робітничого фронту, який мав би поставити опір наступови капіталу на працю. Вже в перших днях наради між представниками Другого і Третого Інтернаціоналів прийшло до острої перепалки. Сейчас після того, як Кларя Шеткін прочитала декларацію Комуністичного Інтернаціоналу про об'єднання робітничого фронту, королівський соціаліст Вандервельде, провідник II. Інтернаціоналу, накинув ся в своїй промові на комуністів і замість обговорювати можливість створення одного пролетарського фронту, почав обороняти "поневолені наші", а головню Грузію, де шару років тому назад він з'явився лівийський правительств і в компанії Канського, айді Сноуден і інших друзів з II. Інтернаціоналу, гостив в грузинського меншевицького прем'єра Жордані, відомого ката грузинських комуністів.

На напади Вандервельде на комуністів відповідав Карл Радек, який притримував всі його діла, починаючи від солових його слів на базельському соціалістичному конгресі 1913 року, в міштерській кабінеті, дого королівського величчя, аж до убиства Карла Лібкнехта і Розі Люксембург.

Нісая перепалка між представниками Другого і Третого Інтернаціоналів наради конференції прибрала заострений характер. Посередню позицію між комуністами і жовтими соціалістами заняли представники віденського Інтернаціоналу, а головню представник італійських соціалістів Серраті. Телеграма з 6. цвітня доносила, що засідання конференції з 5. цвітня дає надію, що між представниками трох Інтернаціоналів прийде до порозуміння.

Що заставило провідників Комуністичного Інтернаціоналу говорити з жовтими провідниками Другого Інтернаціоналу і з провідниками подвійного Інтернаціоналу? Чи об'єднання Комуністичного Інтернаціоналу з Другим і віденським Інтернаціоналами не буде зрадою комунізму? Не один з свідомих робітників ставив собі такі питання.

Ми ще не знаємо, яку форму прибере те об'єднання і взагалі чи до него прийде, — але оглянувшись на хід революційної боротьби пролетаріату в минувшні, бачимо, що такі об'єднання революційних партій, а головню об'єднання большевиків з меншевиками в Росії після розколу в 1903 році Російської Соціал-демократичної Партії случали ся.

В своїх тезах про об'єднання пролетаріату, принятіх Виконкомом Комінтерна, Зіновєв в 19-ій точці говорить:

"Виконком Комінтерна вважав за корисне пригладити всім братерським партіям довіря російських большевиків — тої однією пошкодило партії, які доносили перемогти буржуазії і виступили в свої руки.

На протві п'ятинадцяти років, що пройшли з часу народження большевизму до його побіди над буржуазією (1903—1917 рр.), большевизм не перестав вести боротьбу проти реформізму, або, що теж саме, проти меншевиства. Але разом з тим на протві цих п'ятнадцяти років, російські большевики не один раз закінчали угоду з меншевиками. Формальний розкол з меншевиками відбув ся на весні 1905 р. Але під впливом буржуазного робітничого руху, яке в кінці 1905 року большевики тимчасово утворили спільний фронт з меншевиками. Другий раз формальний розкол з меншевиками відбув ся остаточно в січні 1912 року. Але між 1905 і 1912 рр. розкол з'явив ся об'єднаннями і напівоб'єднаннями в 1906—1907 рр., а також в 1910 році".

Тепер ми бачимо, що ті самі російські большевики, інші комуністи, не мають нічого спільного з меншевиками. Знайти об'єднання не є злук. Об'єднання між ворожими між собою робітничими партіями відбували ся в минувшні або під натиском мас низу, або під впливом обставин, а скорше під натиском одного і другого одночасно.

В яким положенні знаходиться пролетаріат цілого світа нині? В той час, як світовий капітал злученим фронтом веде на цілий світ наступ на працю, відбиваючи від робітничих заволованих димм підперезної позиції, пролетаріат є розпоршений, розв'язаний і не може поставити наступови капіталу відповідний опір. Перед нашими очима одна за другою відбули ся поразики стражків вуглекопів в Англії, текстильників в північній Франції, залізничників в Німеччині і т. д.

Однак, провідники жовтих Інтернаціоналів, не замічаючи (умисно) свого ганебного діла рух своїх, кажуть, що підприємці Третім Інтернаціоналом кроки для створення одного пролетарського фронту є вимушені виключно жовтими тяжким положенням російської революції і російських комуністів. На таке твердження виступив в права Зіновєв, в своїй промові на засіданні пленуму Виконкому Комінтерна, відповідає наступними словами:

"Тому то, хто твердить, що тактика єдиного фронту є вимушена ініціатива тяжким положенням російської революції і російських комуністів, той є правий. Так, вона викликала також і тим. Се збучна істина. Але хто з се то зводить, що перше в історії волею пролетарського правительств надуживає тут для своїх егоїстичних інтересів інтерес рух, той — відлий бранник як російської, так і світової революції, той стоїть на ґрунті 2-го Інтернаціоналу".

Звавши під увагу теперішнє становище світового пролетаріату, як також тяжке положення російської революції, Виконком Комінтерна підприняв кроки для об'єднання пролетарського фронту, для об'єднання не тільки тих робітничих організацій, які знаходять ся під проводом трох Інтернаціоналів, а де і всіх робітничих інших організацій, про яких у відозві Виконкому Комінтерна говорить ся:

"Всі робітники, чи комуніст, чи соціалдемократ, чи синдикаліст, чи навіть християнського або ліберального професійного вождя, — всі вони не хочуть допустити до дальшого зменшення зарітку. Вони не хочуть в голоді і холоді дозволити працювати і тому треба з'єднати ся і утворити спільний фронт проти офіційних підприємців. Всі вони не хочуть дати за лям, від фабрики до фабрики жорстокої праці. Всі вони боять ся, щоб не були ви-

кинуті на вулицю. Ось чому вони повинні об'єднати ся до боротьби проти всього, що скріплює безробітє".

Але в той сам час се об'єднання не означає злук передового революційного пролетаріату зі всіма тими різнородними організаціями. В своїй промові на засіданні пленуму Виконкому Зіновєв сказав:

"Ми добираємо ся єдиного фронту всієї робітничої класи, але ніколи не злучимо ся в одну партію зі старою соціал-демократією, наскрізь прогнилою, зрадливо запроваженою себе капіталізацією. Але ми повинні використати і сформувати в правильне русло те здорове ядро, котре є в теперішній настрій мас, істинний нахил їх до об'єднання проти буржуазії. Ми повинні стати на чолі сего пошкодило руху мас".

Сі слова повторює тепер на конференції трох Інтернаціоналів в Берліні Карл Радек, відповідаючи на закиди Вандервельде.

"Ми ніколи не забудемо мав крові Карла Лібкнехта і Розі Люксембург. Ні Німких союзів, ніякого довіря до тих, що так тяжко зрадили пролетаріат".

Говорячи нині з провідниками сих двох Інтернаціоналів в Берліні про об'єднання фронт, представники Комінтерна або примусять їх зирвати зі всіма буржуазними правительствами і організаціями і виступити спільно об'єднаним пролетарським фронтом проти наступу капіталу, або в разі їх відмовлення ся від спільного фронту, се раз вказати зорґанізованним робітничим масам, які знаходять ся під контролю сих двох Інтернаціоналів, на ту ганебну роллю, яку грають провідники цих Інтернаціоналів на руку буржуазії.

Єслиж провідники жовтих Інтернаціоналів згодять ся створити разом з комуністами спільний фронт, то не для боротьби о диктатуру пролетаріату, якої провідники обох Інтернаціоналів є дальшим противниками і такої боротьби комуністи можуть тільки шкодити. Карл Радек, відбиваючи напади Вандервельде і Макдоналда на комуністів, сказав:

"В виду страшного положення пролетаріату ми готові забути минуше і зійти ся з вами при однім столі, але не на те, щоб бороти ся о диктатуру пролетаріату, але щоб вибороти для робітничого куєсьє хліба. І тому ми домагаємо ся конференції діла, а не дискусії".

Коли ся стая була вже набрана, наслідна вістка, що між представниками трох Інтернаціоналів прийшло до згоди. На засіданні 5. цвітня ухвалено 7 точок, де в першій з них говориться про організованню комітету з 9-ох членів, який має зайняти ся скликанням міжнародного пролетарського конгресу, в яким мають взяти участь не тільки представники трох Інтернаціоналів, але і представники тих організацій, що не належать ще до ніяких Інтернаціоналів. Беручи на увагу рішене берлінської конференції, ми є на передодні об'єднання пролетарського фронту.

ПЕРЕД ТОРГАМИ.

Порожні склади на фабриках і пристамки, омертвілий зовнішній торг, скрутені становище з харчуванням країни і ціла низка ускладнень в колоніях — примусять керівників англійського капіталу бути першими ініціаторами в справах наважання зносин між розв'язаними частками світової господарчої системи. Розуміть, ся, сі прозаїчні причини прикрого блискучими фразами і величними планами, які мають перед цілим світом являти шляхетну миролюбність провідників англійської політики.

Коли провал Лиги Націй, особливо після Канської конференції, став яким навіть малій дитині — Лойд Джордж ставить на порядок діла світової політики питання про утворення нової Лиги Націй, в склад якої повинні вийти, крім дотеперішніх її членів Злучені Держави і Америки, Німеччина і Росія. Так під впливом непереможних обставин тої самої уряд, який не що давно вислав представника Рад. Республіки з території Англії — за раз дійшов до думки про включення Рад. Республіки в концерт великих держав. І то бже якісь великих уступок з боку Рад. Республіки. Принаймні на Генуїській конференції визнане Рад. Республіки, на думку Лойд Джорджа, не коштуватиме її майже нічого.

Там хіба тільки які полєгкості що до торгу... Французький капітал до такої стая, коли-тє би опанував шляхетні почути до загального мира — не дійшов. Правда, що причиною сього є зовсім инший характер його англійського. Коли Англія зацікавлена в сировині і розвитку своєї промисловости та торгу — то для французької біраж важкі лихварські відсотки на її капіталі, найвірніше вміщені в і найакуратніша виплата тих відсотків. І на одні торговельні діла, товаринні зносини з країнами-кредиторами французькому капіталови йти не охота — бо йому треба мати гарантії, що кожно переможе, його кожно — завжди буде душити груди поваленого довжника. "Кожному на груди" і — "рив живє тіло" — ось святі заповіді французького буржуа.

Але і на нього не може не вплинути катастрофічне становище світового господарства і погроза лишити ся ізольованим, самотнім. І хоча новий французський уряд — є типове

представництво зарпатного імперіалізму, — проте ми певні, що при всіх мріях "пунктарізму" копіювати наполеонізм — французькому капіталови доведеть ся піти стежкою протоптанною в Кан, його опальним адвокатом — Бріану. І не тільки французькому, але й иншим групам, які упирають ся і не хочуть іти туди, куди їх тягне на мотузку історія — в Геную.

Покр-ж що як і слід крамарі і спекулянтам дехто з них хоче заломити скажену ціну за втрапу своєї життєвості на генуїському побаченні і інсценують протест "народу" проти визнання нас. Говоримо про голоси бельгійської преси, яка думає, що за визнання Радянської влади остання відбуде пановане бельгійського капіталу в Республіках (зокрема — на Україні, де він завжди був місциною), та про нечуваній до своєї підлоті "протест" продавного вождя Американської Федерації Праці — С. Гомперса проти визнання влади робітничої і селян.

Але сі виступи — не що инше як підготовка до торгу. Ми собі ціну знаємо, навіть при скрутних внутрішніх обставинах і на майбутній зустрічі з лихварями і торговцями — їхнім запевненням, залюкуванням, заграванням, клятьбою, божбам і т. д. — протипоставимо холодний і мудрий розрахунок, опертій на силу годного, обдіраного, злиденного, але сильного народу.

В. Блакитний.
Українське наукове товариство в Петрограді.
 Російське часописи подають вістку, що при Академії Наук в Петрограді заснувало ся "Общество любителей украинской литературы, истории и языка". До сього товариства належать: акад. В. Перетц, акад. В. Вернадський, А. Ляшенков, В. Воиновичский, Б. Модзаловський, В. Срезневський та инші. На перших загальних зборах товариства акад. В. Перетц зробив доклад про "шкільні братства XVII в. на Україні".

Арештована на Мадярщині.
 В Будапешті арештувала поліція 14 осіб під замітом комуністичної агітації. Свідство виявило, що в Будапешті, Шегедіні і инших містах існують комуністичні організації.

АПОТЕНТИ.

(П. П. С.)

Знає є річ, що партія польських поміщиків і великих промисловців, партія народвої демократії, швидше являда ся опорою російського царя, як його ворогом. Всі се, мабуть, памятають розни поміж єндєками і кадетами в Державній Думі, зафіксований в промові одного з польських депутатів "была без радости любви, розлука будет без печали". Навіть російські кадети показали ся лівими для польських єндєків, союзові з ними вони волили спілку з октябристами. Люди "реальної політики" — єндєки — волили пановане на російському ринку як боротьбу за самостійну польську державу, осягненню котрої означало би для них в тій чи иншій мірі втрату сього пановання. Відомо адже, що звязок між старою Росією і Польщею був досить оргінальної природи. В той час як політично Росія була метрополією (та ще й жорстокою), а Польща, так мовити, колонією, то економічно справи стояли як раз навпаки: Росія була на становищі польської колонії. Польські товари ішли в найдальші закутки Росії. Росія постачала їй сировину, а сама була ринком для продуктів польської промисловости. Особливо між иншим, сей колоніальний характер звязку поміж Польщею і Росією дав ся в знаці України. Україна особливо правобережна в повному зміслі слова була колонією Польщі.

Крім безпосередних вигод від побідянн з Росією польські маєтні класи прекрасно розуміли, що велика буржуазна — поміщицька Росія далеко краще зможе забезпечити їх економічні (супроти инших країн) і їх класові інтереси, як хоч би й яка "велика" Польща.

Війна і сполучений з нею рух, занепад польської промисловости зруйнували економічний звязок Польщі з Росією. Однак тепер, скоро польська промисловість стала відбудуватись, потреба його повновнення стала такою такою лекумою. Для польської промисловости є однією дорогою — на Схід. На Заході з його високою розвиненістю, технічним відосконаленням промислом Польщі нічого шукати.

Звідси — те, на першій погляд, дивно явище, що єндєки, найрадикальніша польська партія внутрі, на зовні є представницею "ліберальної" політики — політики наважання зносин з Радянськими Республіками і Глобального виконання рижського договору.

Не можемо однак обманювати себе що до дійсної природи наших тимчасових "друзів". Політичним ідеалом єндєків як була, так і є буде велика буржуазно-поміщицька Росія. Чому "кресів" її не турбує! Воно певно, що з російськими панами її уряд ся подобовою політиці "сфери впливу". В сьому відношенні польська єндєція є найвірнішим союзником і агентом капіталістичної Франції. Як для останньої так і для першої наважання зносин з Радянськими Республіками є лише одним із шаблів до осягнення вищоконої цілі.

Найскравішим представником "самостійницьких" ідеалів в польському громадянстві була так звана П.П.С. — польська партія соціалістична. Представовані нею широкі маси дрібного міщанства, інтелігенції, селянства, робітництва, покинули до життя розвитком капіталізму, найгірше відчували політичний гнет з боку чужих, пануючих держав і економічну силу своїх буржуазно-поміщицьких груп, силу, опертую на могутньому апараті поневоленних таких величчів, як російська або австро-угорська монархія.

Звичайно, в "великій єдиній, недільній Росії" вони бачать своєю найлітійшою ворога. Звідси їх симпатії (права, більше ліві, та й то в минулому) до визвольних рухів ріжких поневоленних народів давньої Росії (а також між иншими і їх вплив на самостійницьку ідеологію українських

соціалістів). Подібно до єндєків, але з свого становища, єндєки дивлять ся на Радянську Федерацію як на переходову стадію в напрямі до відбудови великої буржуазно-поміщицької Росії. Висновки з того роблять вони, звичайно, цілком инші.

Треба поборовати Радянську Федерацію, безпосередно збройно, бойкотом і н., бо тим самим побороють ся взагалі Росія. Не тільки ворожість до Радянських Республік як до свого класового ворога, але і не в меншій мірі страх перед тою "майбутньою" Росією, що вивиджає ся переяканий уяві дрібних міщан та інтелігенції, що остаточно взяли тепер ґру в П.П.С., в колах близького її Писудського, зародили ся всі апаратури, котрих знавала з боку Польщі Радянська Федерація. З сих же р'ядів походять тепер гіркі скарги на єндєків, що хотять, як каже "Robotnik", прилучити ся до "міжнародного походу по золоте рудо до Росії". "Польські патріоти за "срібний рубль", хочуть кинути працю польського робітничка на старі шляхи", Польща приготуєть ся до смертельного скоку в розкриті пащу гіпопотаму", жалібно кивить єндєківський "Robotnik".

Єндєківським мріям про відбудову великої Росії протипоставляють єндєки свої, так звані федералістичні плани. З инших міжуючих з Польщею країн, що входили до складу бувшої російської імперії, мали би потворити їй самостійні національні держави в федерації з Польщею (звичайно припускаєть ся, що в такій федерації Польщі належала би керуюча ролля). Сі федеративні з Польщею держави творили б не тільки "протибольшевицький" мур, але й безпеку проти "майбутньої" імперіалістичної Росії.

Пляни сі дещо нагадують науманівську "середню Європу", — політичний і господарський союз, в центрі котрого стояла би Німеччина. Але менше про те. Зрештою, в основі єндєківських плянів лежить не така вже химерна думка. В сучасній єндєківській політиці супроти Сходу, хоча й вона в своїх зовнішніх проявах однією відповідає господарчим інтересам Польщі, а при даній обставині і нашим, безперечно є елементи небезпечні спроб відбудови старої "великої" Росії в той чи инший спосіб. В сьому песам можна признати слушність. Мають вони рацію також, коли вказують, що шляхи польської торгової не так ведуть на Схід, як на східне подудіє — на Україну. Отже, передусім заінтересована Польща в тісному співробітництві з Україною.

Чому однак єндєківська "вільна спілка вільних народів" повинна бути звернена проти сучасної Росії? Адже ж ясно, що стань П.П.С. дійсно ширю і послідовно на ґрунті свого "федералізму", то-б-то зречи ся "вона польського імперіалізму, повторить ся навколо Польщі низка дійсно вільних (не поневолені в якій частині Польщею) держав, тоді мусіли би пасти всякі страхи в Польщі перед Радянською Федерацією.

Як раз навпаки. З Радянською Федерацією її звязало би спільне стремленіє не допустити до повороту старої Росії. Небезпека відбудови старої Росії, котра насуваєть ся головно зовні і котра має своє оперте в значній мірі власне в Польщі, апала би.

С'Вільна Польща і відлий народи довкола неї підірзали би в корні реставраційні пляни французького, польського і російського капіталу. Тим самим було би завдано непоправний удар всім реставраційним, елітарно-єндєківським стремленням і внутрі Росії.

Отже, послідовне розвинення ідей, заложених в єндєківському "федералізмі", мусіло би неминучо привести до якнайтіснійшого союзу Польщі з Радянською Федерацією. Та власне дослідюючи як раз і бракує польським соціал-

патріотам, так само, правда, як і їхнім товаришам по инших країнах.

Досить обмежити ся характером і їх кресовою політикою, щоб побачити як виглядає в дійсности "федералізм". Ось, наприклад, вибори до віленського союму, сеї можна сказати, дитини єндєків. Вони провели до союму на разі лише 2 депутати, в той час, як їх вороги, єндєки — 40. Чому? Тому, що вони власне тягали вилосило Литву до "федеративної" з Польщею, тому, що вони були ідейними допомагачами авантюри Жейгофського, тому, що на їх голови спав цілий опіум польської політики в Литві. Ті маси робітників, дрібно-міщанства, селянства, ті, що могли би за ними піти, звєридили ся в своїх провідниках і просто, очевидало, не пішли на вибори. Своєю власною політикою в Литві приготували єндєки перемогу своїм ворогам — єндєкам.

А становище єндєків супроти Східної Галичини? Правда, в пелесівській пресі ми знаходимо грізні фіалітки проти "божевільня на кресах", острої нападки на згубну політику єндєків. Такий, приміром, краківський "Narzędzi", хочуть кинути навіть на гангане всі буржуазної преси, проводити свою завзяту (словесну) боротьбу за людські права кресового населення.

Але во ім'я чого то все робити ся? Во ім'я того, щоб не страити Галичини для Польщі. Та навіть більше. Коли заходить мова про автономію Галичини в межах самої-ж таки Польщі, наші "федералісти" спішають заявити, що, само собою, Бориславський нафтовий район мусить бути прилучений до Польщі, безпосередно. Про Холмщину, залюднену українським населенням, так нема що й говорити.

Вона, мовляли "федералісти" (та ще й "ліві" — Голуфко-Кізаремба), становить "єдиний і природний організм з польською державою, а тому не може бути її розмови про надане їй (навіть) автономії". Ідейний же брат, а може і жод єндєків, пан Писудський, мав ніби заявити, що "немає нікого між Польками, хто посміє бх запрешити приналежність Східної Галичини до Польщі" — а то з тої, між иншим, до сїєї оргінальної причини, що Львів відіграв визначну роллю в польській визвольній боротьбі.

Не потребуємо, звичайно, нагадувати, що поведінка єндєків на кресах на практиці мало чим ріжнеть ся від поведінки так наче-то поборованої ними єндєків.

Ось так в дійсности виглядає єндєківський "федералізм". Роздери між "соціалізмом на рожевій водичі" дрібно-міщанських та інтелігентських мас, котрі вони репрезентують, з одного боку і поміж властивим тим же масам, викликаним конкренційною боротьбою, суто-реакційним "антисемітизмом, антиукраїнізмом і т. п., з другого польської соціал-патріотів, упираючи ся і угиначаючи ся, тягнути, зрештою, віз польського великого капіталу, польської єндєків. Так в області соціальної, як і в сфері національно-політичних ідеалів.

Не диво, отже, що й з приводу єндєківських плянів що до Сходу, єндєківському "Robotnik-owi" не залищаєт ся нічого иншого, як після гірких жалів, безсило заявити: "Хай буде й так!" Але де польський Стінес, польський Лойд Джордж і Бріан, які не дали би ся вивести в поле?"

Ось за ким туржати польські соціал-патріоти! Але-ж чи не є се признанем свого цілковитого банкруцтва?

Ст. Літний.

Зід робітників цукрової промисловости.
 Дня 23. лютого в Сумах розпочав ся зід робітників цукрової промисловости Лівобережної України. Зід вислухав звіт Сумцукру. В Сумському районі в 1921 році працювало 18 цукрових заводів, які виробили около 500 тисяч пудів цукру.

